

LA CAMPANA DE GRACIA.

ADMINISTRACIÓ
Y
REDACCIÓ
LIBRERÍA ESPAÑOLA
Rambla del mitj, 20,
BARCELONA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

PRÉU DE SUSCRIPCIÓ.

FORA DE BARCELONA.

Espanya, trimestre. . . . . 8 rals.
Antillas (Cuba y Pto. Rico). 16 •
Estranger. . . . . 18 •

CADA NÚMERO 2 QUARTOS PER TOT ESPANYA.

À MALA BARCA, MAL TIMONER.

Ab tot y 'l vent que l' empeny, no li veig mes surtida que reular ó naufragar.

UN ARBITRISTA. (1)

Existeix á Barcelona un tal Mañé y Flaquer, que si no es capellá, poch se n' hi falta. Pero que ho sia ó no, que aixó res importa al cas, lo cert es que ha pres per trona lo *Diari de n' Brusi* com li diuhen los catalans, y desd' allí planta cada sermó que hi canta 'l credo.

Are las emprén contra 'ls seus paisans, perque no volent consumir gas, han pres la resolució de quedarse á las foscas.

«Aquesta es la mèva», ha degut dirse 'l senyor Mañé y Flaquer y aprofitant la foscó, aixeca son garrot y clava garrotada de cego.

Tal manya 's dona l' amich Mañé y ab tanta press'esgrimeix lo bastó, que serà un verdader miracle si algun vehí queda ab los ossos sencers. Sobre tots reparteix las garrotadas ab una equitat tant més admirable, en quant la falta de llum li fá distribuir á las palpentas la justicia.

Com lo bon senyor Flaquer te la flaquesa de creuers «lo més catalá de tots los catalans» en eixa presunció funda son dret pera donar francasso limpio á tots sos convehins. Aixís ho diu ell, ab la sola diferencia de que del garrotato 'n diu la vritat nua.

Donchs, miri senyor Mañé y Flaquer de mas entranyas: vesteixi aquesta vritat de qualsevol manera; pósili encara que sols siga unas fandillas, perque ab sa cinica nuesa está ofendent la moral pública.

Encara que siga, com diu, lo més catalá dels catalans, lo qual havem de creuer baix sa paraula, pues no resulta molt ben probat en sos escrits, no veig jo la necessitat de que s' empenyi en portar la contraria á tot Barcelona, posant com roba mullada á tots los barcelonins. Encara que aquestos infelissos no sian tan catalans com vosté ¿s dedueix d' aquí que dega bastonejarlos?

Jo no soch catalá, mes *homo sum y nihil de lo que passa á Barcelona á me alienum puto*.— Li parlo en llatí perque no puch treurem l' idea de que té alguna cosa de capellá.— *Pues como iba diciendo*, sens esser jo catalá, 'm dol contemplar lo que está fent ab sos paisans.

No dich jo, sino 'l mateix Elduayen, que no peca de *sensible y bondadoso*, 's doldria de la conducta que observa 'l senyor Mañé y Flaquer ab los pobres barcelonins.

Sucehéix que 'l governador de Barcelona, també partidari de la vritat nua, encare que la usi ab borlas, volent discutir ab los periódichs, empenya la vritat per hont las borlas penjan y propina á varios diaris una de silogismes, que encara son cos sent á canya de Indias. Condolentse 'ls colegas de tals arguments s' associen als demés periódichs pera exposar en comú sas queixas.

A las horas lo senyor Mañé y Flaquer, creyent que eixos diaris no son prou catalans pera pòguer alternar ab ells, los deixa sols y 's posa al costat de Ibañez Aldecoa.

Segueix la qüestió del gas, que per cert no porta camins de acabarse, y 'l meu bon Mañé y Flaquer, cada dia més catalá, segueix donant á sos convehins las mateixas provas d' afecte que á sos companys de la premsa.

¡Valgam Déu cóm 'ls possa! Als que més consideració guarda, lo ménos que 'ls hi diu es que la oposició á pagar la quota no es més que una excusa, y que si no gastan gas consisteix en que están tronats, ja que haurian suprimit lo gasto de la illuminació, si no hagnessen tingut por de presentarse als ulls del públich ab una inferioritat que hauria perjudicat son crédito.

Si apretan un pech al senyor Mañé y Flaquer, declara á tot lo comers de Barcelona en quiebra.

Suposo que tots los comerciants de Barcelona agrahirán en lo que val, l' interés que al catalaníssim redactor del *Diari* inspira. Pero lo que més deuhen agrahirli, es sa ingeniosa invenció pera pagar la contribució del gas sens costarlos un céntim.

«Tot quedaba reduhit, diu textualment nostre sabi, á que cada consumidor suprimis de cada déu llums una, ó procurés gastar una décima part menos de gas del que gastaba.»

Lo senyor Mañé y Flaquer serà molt catalá, basta que ho diga; pero per son portentós descubrimient, sembla que ha nascut en aquella isla de Dinamarca, poblada ab cinch poblets, quals vehins eran tots arbitristas.

¡Llástima que Quevedo no hagués sabut eixa

(*) Som enemichs de tradèhir articles per la *Campaña*. Fem excepció del present, publicat per *El Solfeo*, de Madrid en gracia al assumpto que ab tanta gracia tracta.

invenció pera cobrar impostos, sens que 'l contribuent se tregui cap quarto de la butxaca, ni se 'n senti!

Perque lo hó de aqueix arbitri es que 's pot aplicar á tot. Demá posa 'l Govern un impost sobre 'l pá, y la gent que menja poch 's resisteix á pagarlo. A las horas se 'n puja Mañé y Flaquer al *Diari* y li diu al pobre:

«Tot queda reduhit á que si 'tens déu fills, deixis cada dia á un d' ells sens menjar ó bé que procureu tots menjar ménqs del que tinguen gana.»

Aixís se paga qualsevol impost sense gastar un quarto. Tot se reduheix á quedarse en dejú y á ficarse al lliit á las foscas.

ELADIO LEZAMA.

La *Época*, parlant de la sessió del Senat sobre la organizació del exércit declara al senyor Cánovas *invencible*, quan los oradors lo portan al terreno de las personalitats.

Al llegir aquell calificatiu, no sabém perqué, 'ns vá venir á la memoria alló de

Invencible hasta la muerte,
EL FEO MALAGUEÑO.

Mr. Dupanloup ha demanat en las cámaras francesas que 's prohibeixi la espendició de l' edició económica que 's fá de las obras de Voltaire.

Lo govern li ha contestat que no podia ferho. Aixís es que 'ls prelats de París, Montpellier y otras punts han determinat de donar una comunió general en desagravi de las festas que preparan los francesos en celebració del centenari de aquell gran home.

Aixó es lo que tenen de fer: comunions y excomunions. Que cada qual esgrimeixi las sèvas armas.

En lo terme municipal de Cáceres, lo dia 18 de aquest més varen destruirse cinch centas vuitanta nou arrobos de llagosta.

De manera que de res los hi val á n' aquestas bestiolas aquella llatínada que en sas alas va llegirhi un corresponsal del *Diari de n' Brusi*.

Lo general Riquelme va dir en lo Senat que 'l senyor Cánovas may havia inspirat confiança al exércit.

Aixó l' anomenat general ho sabrá de bona tinta, y may está per demés que nosaltres ho sapiguém.

La *Imprenta* ha sigut condemnada á déu dias de suspensió.

Un cólega s' estranya de que 'l *Diari de Barcelona* no fasses més que donar la noticia.

¿Y donchs? ¿Qué volia que digués clarament que se 'n alegra?

Hi ha cosas que ja s' entenen, sense necessitat de dir las.

S' han atmés las dimissions.. No tingan cap alegría, perqué no 's tracta del nostre Municipi Las dimissions que s' han atmés, son las dels arcaldes de Tamarite, Coscojuela de Jantova y Estadilla, de la provincia de Huesca.

Si jo fós del senyor Faura 'ls hi preguntaría com s' ho han fet perqué 'ls hi admetessan.

Hem tingut lo gust d' admirar la magnífica estatua de «Hernán Cortés» que deguda al cinzell de 'n Vallmitjana, regala l' Circul Hispano-Ultramarí á Ayala, lo justament celebrat escriptor.

No sabém per quina de las moltas comedias que ha fet l' avuy ministre li deuen fer lo regalo.

No sabém si l' hi regalan pèl «Consuelo» ó pe 'l «Tant per cent.»

Ara tornan ab que aixó del Congrès diplomátich, tantas vegadas iniciat com deixat correr, reunit estarà prompte en Berlin.

Jo crech que fá ja temps que está en Berlina.

Tot aixó vé de que l' Inglés y l' Rus se volen sentar cada hú tot sol en nua otomana. Lo Rus sembla que desde que ha agafat una turca tot ho veu doble. No ha trobat en tota Constantinopla un gall y s' en vol anar un xich més lluny á buscar una polla d' India.

Aixó últim á Inglaterra, que fá anys qu' ab aqueixa polla s' hi fá l' arrós, la posa furiosa y comensa á enviar tots los inglesos á Orient.

Lo ministre d' Hisenda espanyol está d' allò més content desde que, junt ab aqueixa noticia, sab que l' cólera comensa á anar cap allá.

Lo corresponsal del *Diari de Barcelona*, en París; que per lo vist es un d' aquells que del govern de la República no 'n vol ni la salut; diu que la exposició serà la ruina de la Fransa. ¡Sant Cristiá!

Per fortuna de la República aquet sabi profeta també deya que 'l govern republicà no duraria quinsa dias, y pel present gosa de bona salut.

Deya també que l' exposició no 's faria y ja s' ha inaugurat.

Deya que si s' arribaba á aquet punt, no tindria concurrencia y en telégrama del mateix diari se diu que lo diumenje últim la varen visitar 100,000 personas.

¡Quins profetas!

La comissió de la premsa que vá protestá contra las arbitrarias disposicions del Excelentísimo Sr. Gobernador y que ha anat á Madrid, á fé saber á los diaris de allí la veritat de lo que aquí passa, ab motiu de la qüestió del gas, ha trobat la millor acullida. Los periódichs no sols d' aquella localitat, si que també, casi tots los d' Espanya, se adereixen á la sèva protesta féntselas sèba y reprobant per consequència las disposicions del governador y la sens igual conducta del ajuntament.

Cada dia donan compte los diaris, de las cantitats que 's recaudan per atendre á aliviar la sort dels obrers sens feyna; pero encare no 'n donan de lo que la Junta de socorros se proposa fer, y millor seria de lo que fá. Al pas que porta aquet negoci serà fácil que cuant se comensi á socorrer als obrers sens feyna ja mols, hagin mort de necessitat. A veure si á la Sra. Junta se li podrá aplicar aquell refrá, Morta la mula 'l pienso á la cua.

De poch temps aquesta part, cada vegada qu' hem d' agafar la pluma per escriure *La Campaña*, no sabem com comensar, sembla que somiem truitas, no 'ns podem treure del cap la pluja de multas de 125 pesetas, las denuncias, las supresions... etc. Ab lo susto al cós ¿com volen que 'ls fem riurer, si la professó vá per dintre? Vivim per l' amor de.... Deu, sembla qu' estém en capella sempre.

L' *Anunciador de Cataluña* y lo *Comers de Barcelona* ha sigut suprimit d' ordre superior. Ho sentim de tot cor y voldriam poderlos hi donar un bon remey.

No sembla sino que 'l ajuntament de Barcelona s' haiga proposat fer tot lo contrari de lo que el vehinat desitja. ¿Vols gas? Donchs jo nó? ¿Vols aygua? Donchs jo tampoch. ¿Vols vigilans? Donchs esperat: faré unas ordenanzas que sense treurerlos los faré impossibles.

Mireus que 's prou lo que passa! A ben segú que si s' contaba no ho voldriam creuer y ab tot es la pura veritat.

Un propietari rural, vèu compromesa l' sèva propietat y per guardarla lloga un home de la sèva confiança y ningú li diu res.

Un amo de fabrica tè por dels seus interessos y busca un ó dos vigilans que vellin per ells, y ningú si fica.

En Puig y Llagostera, aquell diputat que volia afussellá mitja Espanya, arma una companyia per cuida de sa vida é hicenda y tothom lo deixa tranquil. Pero los vehins de aquet ó d' aquell carrer, per poder dormir tranquils volen un vigilant com si diguesim un criat, que ells s' pagan y mantenan pera que 'ls servequi y ausilli durant la nit, molt més nesesari avuy que per la *huelga de gas* las botigas se tancan al ferse fosch; donchs no pot ser.

Aixó qu' ho poden fer lo propietari rural, lo fabricant, lo capitalista, no ho poden tenir los vehins de aquet ó d' aquell carrer, perque los *serenos*, dich, l' ajuntament no vol, sens que los vigilans se somelin á un sens fi de observacions que de plantejarse equival á dir *fora vigilans*.

Com qu' creyem qu' aquesta qüestió donará

tant joch com lo del gas, si s' porta á terme, per avuy fem punt, prometent á los lectors que 'ls tindrem al corrent de lo que sucuhesca.
Per de prompte sabem d' mols, que tan aviat com se obligui als vigilans á fer lo que l' Ajuntament, dich los serenos desitjan, deixaran de pagar aquestos la quota senmanal que no sempre en bons modos passan á recullir á domicili. ¡Con que ojo!

En que se sembla un sereno:
A un rellotge espatllat.—En que canta quant vol.
Y á un puput de rellotge.—En que canta quant ha tocat l' hora.
Y á molts escritors.—En que fa malbé 'l castellá.
Y al consumidor del gas que no pagau l' impost?—En que l' Ajuntament los fa cremá oli.

En la exposició de París s' hi exhibirá un libre tant petit, que podrá portarse per joguina entre los penjans d' un rellotge y ab tot contindrà *tota la Divina comedia de Dante!* ¿No 'ls apar que 'l impresor deu tenir molta lletra menuda?

Refrans adobats.
Dura mes un mal ajuntament, que un sach de bon furment.
Contribuyent escarmentat, de tot arbitre fuig.
Pel estiu 'l gas no viu.
Tal farás tal trobarás. Qui no paga apaga 'l gas.
Qui no vol pagar molts se 'n pensa.

L' altre dia s' parlava de que tractavan de nombrar arcalde de Barcelona á Mañé y Flaquer.
Y deyan alguns que, cas de aceptar lo càrrech, lo director del «Brussi», se treuria 'l nom de Joan per posarse lo de Polux.
D' aqueix modo Barcelona repetiria los temps heroichs, y tindrian uns nous Càstor y Polux.

Los senyors regidors obrers dihuen que 'ls gastos de las professons de Còrpus son reproductius.
¿En aquesta vida ó en l' altra?

L' altra dia, poch després de entrada de fosch, feyan que la gent sortís del Parque.
Un concurrent deya: «Ya hoveig; es que volen apagar los fanals, perquè aixís unintse l' Ajuntament á la manifestació dels consumidores del gas, pot ser li admetran la dimissió.»
Si l' intenció era aquesta, no está mal pensat.

Dias passats lo *Diari de Barcelona* publicava la llista dels periódichs que surten en aquesta capital. Entre ells hi havia *La Campana de Gracia*.
Gracias pel anunci. ¿Se ha de pagar alguna cosa?

Dihuen que l' any vinent no s' obrirá 'l Liceo.
Alguns suposan que es per la qüestió del gas, lo qual voldria dir que encara no estará acabada.
Ab lo camí que ella porta, tot podria ser.

Las repetidas disposiciones que prenen las autoridades ens recordan aquell cuento tan sabut del general que á den lieguas de distancia del enemich, maná aviar contra ell una canonada.
L' ajudant d' ordres somriugué ab aire esceptich y s' atrevi á replicar:
—No hi arribará pas una canonada.
—¿No hi arribará? respongué l' general cargolantse l' bigoti. ¡Donchs que n' disparin dugas!...
¡Y vingan bandos!

En vista del éxit que 'n tota Espanya han tingut las rogativas, sembla que l' Iguasi en Gasset y demás empresaris de teatros d' estiu y de la plassa de Toros, tractan de demanar permís á la autoritat eclesiástica, per sortir á fer rogativas cada vegada que l' cel s' ennuvoli amenassanlosi la entrada.

Ya comprenan la táctica den «Brussi», al procurar ab totas sas forsas que duri lo del gas.
Espera que arribem á Corpus y 'ns fassi olvidar tals tonterias la alegría de la gent menu-

da, que cantarà l' endemá en sa gacetilla ab motiu de la sortida dels gegans

L' altre dia un senyor deya ab certa estranyesa.
—No sé com reunintysi l' Ajuntament que s' hi reuneix, la saia del Consistori continúa encare diense saló de Cent.
Y es veritat, qu' encare no son dugas dotzenas.

Un picapedré estava ahí acabant ab gran afany una maleta de molt lujo.
—Qué fas, l' hi pregunta un.
—Traballo pe 'n Fivaller.
—Donchs que tant mateix se las vols guillá del nincho?
—¡A la cuenta!

Per demostrar la idea que en la nostra terra tenen fins las criaturas del principi de autoritat, aquí va un dicho que varem sentir en lo Parque l' altre dia; una de ellas dirigintse al vigilan, li va preguntar tota estranyada al veurel sense sabre.
—¿Qué du per matar?

A Tarrasa s' ha inaugurat una sociedad de la Joventut Católica.
Creyem que en una població ahont tant y ab tant fruyt s' ha explotat la industria de la llana, la joventut citada ja no hi farà carrera.

¿Pregunta ignorans?
¿Qui ha fet mes *petroleros* la Commune de París ó l' Ajuntament de Barcelona?

Fa poch dias lo «Brusi» alarmá á tot Barcelona anunciant en un telégrama que hi havia hagut un terremoto á Cuba.
La noticia es afortunadament falsa. Lo terremoto no vá sè á Cuba, sino á Cua (Venezuela).
De segü que el «Brusi» ho va fer perque no s' pogues dir que cap de sas noticias porta cua.

Los barcelonins estém en camí de menjar la carn fresca.
L' altre dia l' Ajuntament va decidir que l' Escorxador se trasladés en los baixos del dipòsit d' aigua del Parque.
Ja está donat lo primer pas. Are no falta més sino que fassen anar l' aiga al dipòsit y ja veuran quina carn més fresca.
Vegin si estarem frescos ab aquest Ajuntament.

Un preciós paisatge de D. Joseph Masriera y una figura pintada ab molt acert per D. Simó Gomez, hem vist expostas en la tenda del señyor Parés. Si passan pèl carrer de 'n Petritxol poden entrarhi y á bon segur que 'ls deixarán satisfets aquestos dos cuadros. Vaginhí de dias, perque de nits... alló. ¿Me entenen?

Fá algunas senmanas que no 's vénen tants billets com se venian de la rifa dels Empeдрats, y per aixó 'ls defectes no 's notan. Tan mal empedrats estavan los carrers de Barcelona quant se 'n venian més, com ara, que no se 'n vénen tants.

¿Saben quant costarán aquest any los vestits dels gegans de cá la Ciutat?
¡Trescents duros!
¿Qué 's pensavan que uns personatjes tan elevats també tenian que resentirse de la crisis actual? ¡No faltaba més!
En cera 'ns hi gastaran sis cents duros, que ben distribuída per aquestos carrers y plassas, n' hi haurá perque molts ciutadans pugan trencarse la nou del coll.

Los viatjers que van sortir de Figueras lo dia 13 de aqueix mes, en lo tren de las 9 y 1/2 del demati en direcció á Barcelona, presenciaren en la estació de Girona una escena cómico-trágica de punta

La missió dels Jesuitas se 'n anava, havia acudit á despediria tota la flor y nata de la aristocracia gironina. Y los homes cridavan desafortadament. ¡Viva los mártirs! Y aqueixos grassos y vermells se deixavan estimar. Y las senyoras y senyoretas plorant y desmayantse. Y las noyas cantant cansons religiosas.
Y l' máquina del tren, mes sabia que tot hom, xula que xula.

CANTARELLAS.

Jo conech un concejal que, segons ha dit, lo metje, es mol crónich lo seu mal puig diu que 's gas-ta del fetje. D.

De Vénus á n' á tú, nina, tan sols hi ha una diferencia, y es que ella fou la mes gnapa y tú noya ets la mes lletja. P.

Vaig jurarte nena, un dia junta'ns al davant de Déu, y are me 'n desdich hermosa, no estich per *ajuntaments*. M.

Ab lo gas s' inflan las bombas que 's perden en l' ample espay... De la bomba qu' are s' infla ¿qui será lo Mussiu Urban? B.

A Russia s' encen la guerra, encen Nápolis son volcan, Inglaterra sas calderas y aquí... ni enceném lo gas.

¡Victor! los romans cridaban y ¡Victoria! 'ls castellans y aquí sols cridem ¡Victori!... y l' gas aném apagant. A.

EPIGRAMAS

Qui s' vol fer passar la gana ya no un empleo demana, se 'n vá pe 'ls carrers cridant: —¡A dos cuartos, *La Campana* y á la presó l' mantindrán. N. M.

Gent qu' es ya rica de sobras per semblar que duhen guants, portan ficadas las mans á la butxaca dels pobres. F. P.

REVENTOS

Un jove llejint lo diari al seu pare.
—En Málaga ha sido muerto de una pedrada un jóven de 20 años...
—¡A quin temps hem arribat! ¿Y encara dirán que progressém?
Quant jo ere jove sempre havia sentit á dir que d' aixó de la pedra no més ne morian los vells.

CUENTOS REMUNTATS.

Contan de un mestre que un dia tant miserable 's trobava que no més s' alimentava de unas herbas que cullia.
«Hi ha pena igual!» prorrumpia, y al moment que 's va girá un periodista 's trobá, flach, sense tripa ni moca, y ab la mordassa á la boca que ni 'l deixava parla.

S' admirava un portugués, com de cosa molt estranya, que un demócrata en Espanya la esquena dreta lingués.
«Art del diable, deya, aixó es; si per dir qu' es ell, té pena, si cástichs de tota mena tè si escriu, denuncia... multa... ¡si tot aixó no 'l sepulla, l' hi ha de fer torcer l' esquena!» P. B.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas de insertarse 'ls ciutadans Moratilla, Noy maco, J. Recasens y Pau Sala. Las demás que no 's mencionan no 'ns serveixen, com y tampoch lo que envian los ciutadans P. Bosch Marcos Forn-, Perognillo, Emilius, Trill, F. Gasull, M. Biriachs, Trillet, J. Massó, 'N xo y n go, P. Negre, Frere de la Trapa, Barberet de Reus, J. O. B., Nyela, Llum Victori, S. Q. T. y F. Planas.
Ciudadá Anton Suñer: Val mes que 's cuidi de vendre budels que no de fer versos.—J. C. y G.: voldria complaurel, mes no pot ser.—Barberet de Reus: Anirá 'l gerogiúch,

—Serahí de Reus Idem la conversa —Freixeta petit: Aprofitarem alguna cosa.—Pep del Tanu: Passa a ocupar torn.—Xato. Anirà 'l quadrat de paraulas.—Diamant: Aprofitarem alguna cosa. Per lo demés tinc paciència, home.—Tramontana: Queda complasent.—Xiquet de Valls: Publicarem lo que 'us envia —Joan C. S.: Serveixis passar per l' Administració —Victor Campos: Escrigui eu catala, que 'ls lectors de la Campana no s' n castellans.—Dos felisos: Estém en un temps que fer referencia a certias que-bras pot costar un ull de la cara.—Tururut Biola: Al dibuixant.—Malaix: Los quentos que 'ns envia per ser originals son molt vells.

SOLUCIONS.

À LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—*Fa-ti-gas.*
2. ID. 2.ª—*Or-gas.*
3. ENDEVINALLA.—*Familia.*
4. QUADRE DE PARAULAS.—M A L O
A M O B
L O M A
O R A N
5. MUDANSA.—*Tana—Sana—Nana—Mana—Gana—Cana.*
6. GEROGLIFICH.—*Amor de germans, amor de cans.*

Ningú ha enviat totes las solucions; n' ha endevinadas 4, Ciudadá Medina; 3, Casta Abbanyas; 2, Un Quinqué y Consuelo Montaner y 1, Freixeta petit, y S. Q. T.

XARADAS.

I.

Vaig escriure al *Tres-segona* que es un negociant de *prima* porque m' envies *dos-tercera* qu' es lo que á mí 'm convenia.

II.

Quarta, tots tenim *tersa*, es una flor, y nom d' un poeta es la *prima dos*.

Y si 'l *to* vols veurer, estimat lector, vesten á la rambla Rambla de las flors.

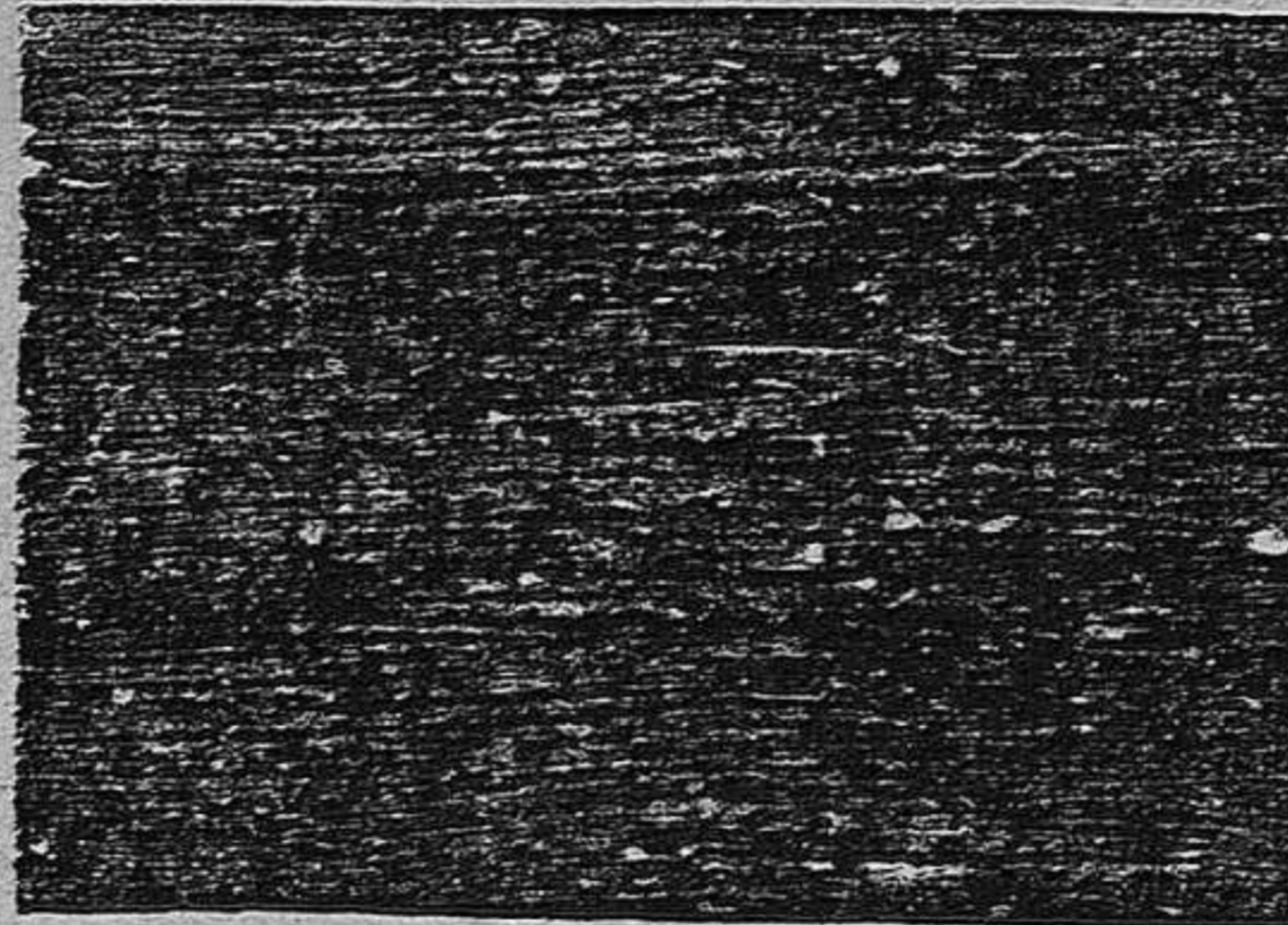
DIAMANT.

COMBINACIÓ.

Mol mal nap t' an arrencat. Póros estás mol mal. Rápita res llurs mol.

Ab aquestos noms. suprimint tant sols la lletra C, formar tretze noms que tingan significat llegintlos á dreta y esquerra,

GEOGRAFIA CATALANA.

¿QUIN POBLE SÓ?

SINONIMIA.

Ab en *Tot* varem anar á una vila de la *tot*, y el *tot* digue *tot* bastant lo pujar dalt de la *tot*.

R.

GEROGLIFICH.

5 + 3 y 4

S

1 3 1 S

on 9 x S

on 1 .

MCROLOGOCONGOV.

ANUNCIS.

Dintre pochos dias publicarà la acreditada librería d' en Lopez una col·lecció de cuentos y xascarrillos en castellá titulada

UN PUÑADO DE CHISTES

en castellá y una preciosa novela política destinada á fer molt ruido titulada

EL ALMA AL DIABLO,

també en castellá.

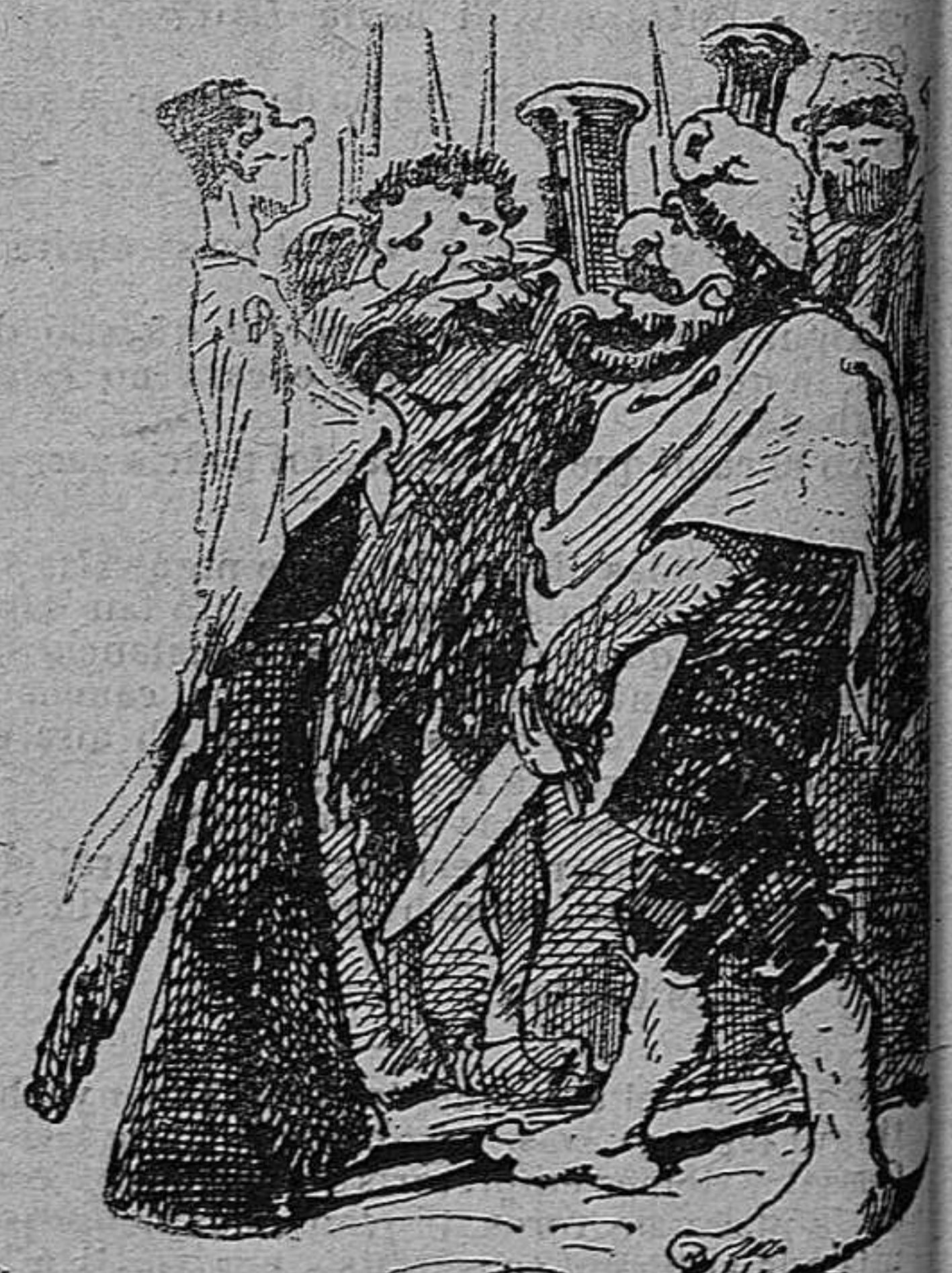
Ja veurán quinas dos obras mes bonas.

Donarém número extraordinari de *Campana*, si no tenim novetat lo dimecres próxim.—Ara dissimulin.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, fill, Arch del Teatro, 21 y 23.

LOPEZ, Editor.—*Rambla del Mitj.*

COSAS DE LA SEMANA.

TRIPUJOCHS.

—Voyám com ho farà per que treu las castanyas del foch y un altre se las sortirsén, se li ha girat massa menja. eina.

—Aixó 's refereix á una fábula vella, del gat

—Mostra de 'ls sublevats de mar porque tothom 'ls conegui. (No re-nem de l' exactitud dels retratos.)